

MARNOTRATNIK (4) *sb m*

Pierwsze a jasne; -trât- (2), -trat- (2) RejZwierc (2 : 2); o prawdopodobnie jasne (tak w -o-).

sg N marnotrâtnik (3). \diamond pl N marnotratnicy (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVII w.

Ten, kto lekkomyślnie trwoni swe majątności, rozrzutnik (4) :

W połączeniu szeregowym (1): Bo możec y łakomic/ y mârnotratnik/ y fwowolnik y zá oponâmi fiedziec/y ná frzebrze iadâc/ á czoż kiedy mył zâbolâła RejZwierc 105.

W przeciwstawieniu: »marnotratnik ... skępiec« (3): Skępcy są iâko co przy miŃie fiedzâ/ Z dâlekâ pátrzac âle nic nie iedzâ/ Mârnotrâtnicy kiedy obiad zyedzâ/ Czâfem o głodzie przy wieczery fiedzâ. RejZwierc 217v, B3, 217.

Synonimy: marnostrawca, marnotrawca.

Cf MARNOTRAT, MARNOTRATCA, MARNOTRATNY

ZCh